

NAJVEČJE BOGASTVO

Brina Lazar, 7. razred

»Škrat Vodko! Pridi, čakamo te«, so zaklicali izviri vode, katerih skrbnik je bil. Moral jih je počistiti, saj so bili umazani. Vendar od česa? Izviri so bili zanimivi in neraziskani, zato so imeli veliko obiskovalcev. Tja so prišli ljudje iz vseh držav in pokrajin. Ti pa so na žalost onesnaževali. V vodo so metali odpadke, zlivali kemikalije ... Ja, zato je Vodko moral vsak večer, ko je padel mrak, očistiti vse izvire. Čistil pa jih je lahko le on, saj je edini znal govoriti z njimi in je imel moči, kakršnih ni poznal nihče, razen njega. Pomagal pa ni samo izvirom, temveč jezerom, rekam in, ne boste verjeli, tudi rekam podtalnicam. Vsak dan znova in znova je skrbel zanje, časa zase pa ni imel. Vodko je imel tako dobro srce, da je na prvo mesto postavil njih. Toda zato je obstajal razlog.

Pred davnimi časi, ko vode še niso bile onesnažene, saj so zanje vedele le same, je k njim prišel škratek. Bil je tako majcen, da sta ga videla le zora in mrak. Na sebi je imel oceansko moder klobuk in prav take barve so bili tudi škornji. Nosil je rjave hlače, ki so bile že malo obrabljene in pa udarno rdeč suknjič. Tega si videl že na daleč. No, nisi ga videl, ker je bil majhen, ampak če bi ga lahko, bi ga zagledal takoj. Ko je prišel, ni videl nič, razen širnih polj. Naenkrat pa je zaslišal mil glas. Bile so vode iz vseh polja. To je potem tudi ugotovil. Z njimi se je lahko pogovarjal, saj so imele posebno moč. Lahko so govorile z vsem, kar je bilo prijazno okolju. Moč je imel tudi Vodko. Nobena od voda, ne jezera, ne izviri, ne reke niso poznale škrateka, zato so ga vprašale: »Od kod pa prihajaš, možiček? Kdo si? Zakaj si tu?« Ta pa jim je zadržano odgovoril: »Hm, mmm, aaa sem škratek Vodko. Sem so me prinesle moje majhne prijateljice. Živel sem na oblaku. Na njem sem imel svojo hiško. Vsa je bila iz oblakov. Čeprav je bilo vse v oblakih in iz njih, smo imeli vodo. Pri nas je bila zelo pomembna, saj smo lahko pili le to samo. V našem kraju pa nisem živel sam. To je bilo škratovsko kraljestvo. Ja, prav zares. Na vsakem od oblakov je živel en škratek. Vsak je bil drugačen, po oblačenju in značaju. Ampak vsi pa smo imeli eno enakost. To je snov, ki teče po našem telesu. Škratovka.

Nekega dne pa je izmed vseh oblakov na tem širnem svetu razblinilo ravno mojega. To se je zgodilo, ker je bil poln dežnih kapljic in je postopoma rasel in rasel, dokler ni počil. Takrat sem spal in v trenutku ... Švist! Z dežnimi kapljicami sem padal in padal in padal, dokler nisem pristal na trdnih tleh. Ko sem pristal, sem bil čisto drugačen kot prej. Prej sem imel na sebi bel klobuk, bele škornje, bele hlače in ne boste verjeli, bel suknjič. Sedaj pa sem bil barven. Tak pa sem postal zato, ker so me kapljice spremenile. Prišle so v moje telo, nato pa še v srce. Namesto da mi bi po telesu tekla škratovka, je po njem začela teči voda. In zato sem postal škratek Vodko. Kapljice so mi povedale, da sem od sedaj naprej vodni škratek, čigar misija je, da varuje in skrbi za vse vode naokoli. Poslale so me sem, saj naj bi bilo tu največ onesnaženih voda. Na točno to polje. Upam, da bom uspešno opravljal to poslanstvo«.

Tako so se škratek Vodko, jezera, reke in izviri spoznali. Od takrat naprej je Vodko za vode skrbel, dokler se ni vse spremenilo ... Prišli so ljudje. Do sedaj je moral Vodko le skrbeti za vode, zdaj pa ni bilo več tako. Sedaj jih je moral tudi čistiti. To je bilo za Vodka novo in ni vedel, kaj narediti. Vendar mu je uspelo. Čez čas je le ugotovil in uspešno opravljal tudi drugo nalogo. Nekega dne pa je na širna polja, kjer so se razlegali vodni zakladi, prišla skupina ljudi. Vsak je nekaj pustil za sabo in tako vsaj malo onesnažil vodo. Vsi so si mislili, da en odpadki, ki ga pustijo za sabo, ne bo nič spremenil. Toda nihče pa ni pomislil, da se odpadki na odpadki nalagata in s tem povzročita večje onesnaženje.

Tistega dne je bilo Vodku dovolj. Sam ni mogel več čistiti in skrbeti za toliko vodo in je zato sklenil, da pokliče kapljice, ki so mu to nalogo zadale. Vprašal jih je, če lahko kako pomagajo. Te pa so visoko nad njim na trdna tla poslale še več škratev. Celo kraljestvo škratev, v katerem je prej živel tudi Vodko. Tudi njih so spremenile v vodne škrate, samo z manjšimi močmi, kot so bile Vodkove, vendar to jih ni motilo niti ustavilo. Vsi zbrani škrateci so od takrat pomagali Vodku in tako rešujejo naše največje bogastvo. Vodo. Pomagajmo jim tudi mi!

